

ורד בעלי פרחים גדולים ויפים צבעם רך ועדין כעין השמנת
ורחם כריח התה החריף, "טשייניה רוזה" קראה להם
אמא; וכיום — "כלאיתה" שמם וגדלים הם לא רק
בגני ברונים.

אבא היה מרבה בהליכה. את הדרך מבאר-טוביה ליפו
עשה לא אחת, ברגל. ולא היה זה לשם ספורט או תחביב
כלשהו, אלא כשהוצרך להגיע ליפו היה נוטל מקלו ויוצא
לדרך. בדרכו היה סר לגדרה שם היו לו קשרי ידידות עם
אחדים מהבילויים, היה נח ושותה תה בביתם, וכך גם
ברחובות. באותם ימים לא היה בכך משום רבותא ורבים
עשו דרכם מישוב לישוב ברגל, ואף-על-פי-כן...

לא רק לצרכי עיסוקיו היה אבא הולך ברגל אלא גם
לשם טיול בעלמא וזאת עשינו כולנו יחד. זכור לי הטיול
מיפו למקוה-ישראל. ביקרנו ליד קברו של קרל נטר ואם כי
היתה זו פעם יחידה שראיתי את הקבר — זכורה לי המצבה
מוקפת שלשלת הברזל כאילו ראיתה רק אתמול.

משיחי הבמבוק העבותים שגדלו במקוה-ישראל כרת אבא
ענף עבה והתקין לעצמו מקל בו היה נעזר ב"נדודיו" ב-
דרכים, ולעמנואל הקטן שימש המקל כסוס רכיבה וקרא
לו "מוישה פלידה" (פרידה). אגב, עמנואל נולד סמוך ל-
עלייתנו ארצה ומשום כך נקרא שמו עמנואל ואמנם האל
היה עמנו והביאנו ארצה בשלום אם גם לא במירב הנוחיות
אבל אין דבר, חלוצים או לא חלוצים? חלוצים, ועוד איך! ו

בימי החופש היה אבא משתתף בשעורי השתלמות למור-
רים שנערכו במקצועות ובמקומות שונים: במקוה-ישראל,